

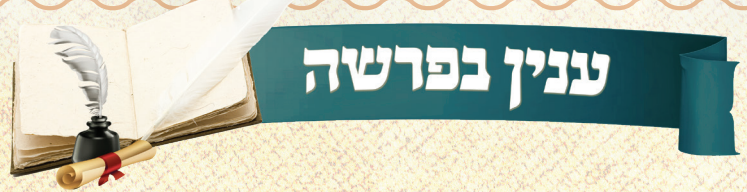

יוצא לאור על ידי ועד כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

ב"ה

גיליון 321 • ערב שבת פרשת בלק • ט"ז בתמוז תשע"ח

פְּרָשָׁה בַּתּוֹרָה עַל שְׁמוֹ שֶׁל רָשָׁע!?

ילד/ילדה: פְּרָשְׁתָנוּ נִקְרָאת 'בְּלַק', עַל שְׁמוֹ שֶׁל בְּלַק בֶּן צְפוּר מֶלֶךְ מוֹאָב, שֶׁרָצָה לְהַשְׁמִיד אֶת עַם-יִשְׂרָאֵל (הִיוּ לֹא תַהֲיֶה) וּלְשֵׁם כֶּךָ אָף שָׁכַר אֶת שְׂרוּתָיו שֶׁל בְּלָעַם הָרָשָׁע.

וְהַתְּמִיּהָ עַל כֶּךָ גְּדוּלָה מְאוֹד: הֵיטָכֵן שֶׁפְּרָשָׁה בַּתּוֹרָה תִּקְרָא עַל שְׁמוֹ שֶׁל רָשָׁע!?

בְּסֵפֶר מְשַׁלֵּי נְאֻמֵּי, "זָכַר צְדִיק לְבִרְכָה וְשֵׁם רָשָׁעִים יִרְקַב". מִפְּסוּק זֶה לומדים חז"ל שְׁאֵת הַצְּדִיקִים עֲלִינוּ לְזָכֹר וּלְהַזְכִּיר לְטוֹבָה בְּכָל הַיּוֹמִנוֹת, וּלְעֵמֶת זֹאת אֶת שְׁמֵם שֶׁל הָרָשָׁעִים עֲלִינוּ לְמַחֵק מִזְכְּרוֹנֵנוּ וּלְהַשְׁתַּדֵּל שֶׁלֹּא לְהִזְכִּיר בָּפֶה.

וְהִנֵּה כָּאֵן נוֹתְנִים לְפָרָשָׁה שְׁלֵמָה שֵׁם שֶׁל רָשָׁע מְרָשָׁע!?

אבא/אמא: שְׁאֵלָה דוֹמָה אֲפֹשֶׁר הִיָּה, לְכַאוֹרָה, לְשִׂאוֹל גַּם עַל פְּרָשַׁת 'קִרְח'.

אֵלָא שְׁבַכְל-זֹאת אֵין לְהַשׁוּוֹת בֵּין בְּלַק לְקִרְח:

ראשית, קִרְח הָיָה יְהוּדִי וְאֵלוּ בְּלַק - לְהַבְדִּיל - גוֹי.

שְׁנִיָּת, קִרְח הָיָה מְשַׁבֵּט לוֹי הַמֵּיֻחָס; בְּנוֹ שֶׁל יִצְחָר בֶּן קֵהֵת בֶּן לוֹי (הַבֵּן שֶׁל יַעֲקֹב אֲבִינוּ).

וְשְׁלִישִׁית, עַל קִרְח נֶאֱמַר שֶׁ"פָּקַח הָיָה". כְּלוּמַר שֶׁלְטַעֲנוּתוֹ הָיָה יְסוּד הַגִּיוּנִי, וְהוּן נִבְעָה מִשְׁאִיפָתוֹ לְהַתְקַרֵּב אֶל ה' (אֵלָא שֶׁהוּא טָעָה בְּכֶךָ שֶׁלֹּא צִיָּת בְּאִפְּן מַחְלֵט לְרִצּוֹן ה' כִּפִּי שְׁנַמְסַר לְמִשְׁה רַבְּנוּ). לְעֵמֶתוֹ בְּלַק בֶּן צְפוּר חִפְּשׁ כָּל דֶּרֶךְ אֲפֹשֶׁרִית לְפָגַע בְּעַם-יִשְׂרָאֵל.

לְאוֹר זֹאת הַשְׁאֵלָה לְגַבֵּי פְּרָשְׁתָנוּ חֲזָקָה רַבָּה יוֹתֵר - הַכִּיצַד זֶה הִיא

שֶׁהַתְּפִנָּה הוּא מְנַצֵּל לְלִמּוּד חֲסִידוֹת.

"זֹאת הַסִּפָּה לְכָל מָה שֶׁאַרְע לָךְ", קָבַע הַרְבֵּי הַצְּמַח-צֶדֶק וְהַסִּבִּיר, "כְּשִׁיוֹשְׁבִים בֵּין חֲסִידִים בְּהַתּוֹעֲדוֹת וְאוֹמְרִים זֶה לָזֶה 'לְחַיִּים', 'לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם' - מִתְבָּרְכִים בְּכָל מִיָּלִי דְמִיטְב. שֶׁכֵּן 'לְחַיִּים' קָשׁוּר לְבְּרִיאוֹת הַגּוּף, 'טוֹבִים' נוֹגַע לְפָרְנִסָּה וְלְשָׁלוֹם זֶהוּ שְׁלוֹם-בֵּית. וְכַשְׁנִמְנָעִים מְלֵה־שִׁתְּתָף בְּהַתּוֹעֲדוֹת חֲסִידִית, מִפְּסִידִים כָּל זֹאת".

אבות ורבנים
קיץ תשע"ח

הלימוד יתיקיים
בבתי הכנסת ביום שבת קודש אה"צ
בין השעות 18:00 ל-19:00

למתמידים הגרלה על כרטיס כפול לראשון לאב ולבן
(למשתתפים בקביעות 12 מחור 17 פעמים, הכרטיס הכפול מותנה בהשתתפות ראשון/חורף)

הזוכים בגורל בתוכנית אבות ורבנים זמן חורף תשע"ח
סט אגרות קודש החייל בצ"ה יחיאל סגל (ב"ר ישראל) ליקוטי שיחות החייל הצ"ה יוסי פרידמן (ב"ר מאיר) כרטיס טיסה לחצרות קודשינו החייל בצ"ה לוי יצחק סויסא (ב"ר ראובן)

הגרלות טיול גיפיים למצטיינים
הגרלה על כובע בורסלינו בין ההורים

✂

גיליון 321 בלק

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

✂

תמיד". המהר"ש, שלא היה מעניין לחשוף הנהגתו זו ברבים, הסתיר אפוא את הקלף מעיני הנכנסים. וכשיצאו מחדרו, שב וגלה אותו.

היכן בווערת אש

בשנת תקמ"ג (לפני 235 שנה) התייצב כבוד-קדשת אדמו"ר הזקן בעיר מינסק, לוכוח פמבי עם המתנגדים לשיטת החסידות. אחת השאלות שהפנו לעברו היא, מדוע החסידות מרוממת את מעלתם של האנשים הפשוטים, דבר שיש בו פגיעה בכבוד התורה.

השיב רבנו הזקן: "שיטת הבעל-שם-טוב מיסדת על ההתגלות האלקית הראשונה למשה רבנו, בלבת אש מתוך הסנה. אילנות-מאכל מסמלים את תלמידי-החכמים, כפי שנאמר 'כי האדם עץ השדה', והגמרא מפרשת שהפונה לתלמידי-חכמים; אוּלַם לַבַּת הָאֵשׁ, שֶׁל צְמָאוֹן אֵין-סוֹפִי לְקֹדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מוֹפִיעָה דוֹקָא בְּסִנְה' שֶׁהוּא שִׁיחַ קָטָן שְׂאִינְנוּ מִצְמִיחַ פְּרוֹת.

"זה הדבר", סיים רבנו הזקן, "שהראו למשה רבנו, מנהיגם של ישראל. הראו לו את מעלתם של היהודים הפשוטים, שדוקא בלבם בווערת לבת האש', בבחינת 'הסנה איננו אכל'".

בעקבות הוכוח הזה ותשובותיו הנצחות של אדמו"ר הזקן הצטרפו אליו עשרות אברכים מבחורים מהעיר מינסק; כמה מהם נמנו לקמים עם גדולי החסידים.

לחיים טובים ולשלום

אחד מחסידי כבוד-קדשת אדמו"ר הצמח-צדק היה איש עסקים מצליח וביחד עם זה בעל ידע בתורת החסידות, מאריך בתפלה ומהראשונים להשתתף בכל התועדות חסידית. יום אחד עלתה בדעת החסיד המחשבה, כי ההתועדות גוזלות ממנו זמן רב וכי במקום להשתתף בהן עדיף לעסוק בלימוד חסידות. וכך אמנם עשה.

בחלף זמן-מה החלו לפתע עסקיו של החסיד מתדרדרים, בני ביתו חלו במחלות שונות וגם השלום ששרר תמיד בינו ובין רעייתו - התערער.

נסע החסיד אל הצמח-צדק ושפך לפניו את לבו.

בקש ממנו הצמח-צדק לתאר במפרט את סדר יומו. בתוך כך ספר החסיד על כי חדל להשתתף בהתועדות ואת הזמן

גדרני החסידים

זכרונות ודמעות

ספר המשפיע הרב החסיד ר' שלום פלדמן (עליו השלום):

בי"ב תמוז תשי"ב התקיימה ביישיבה בלד ('בפרדס') התועדות. באמצע הלילה פרשתי לחדרי למנוחה. כעבר זמן-מה התעוררתי ושמעתי שהבחורים שרים בהתלהבות את הנגון "גאותו גדלה עולם מהכיל". נטלתי ידיים וחזרתי להתועדות. והנה אני רואה את המשפיע ר' שלמה-חיים קסלמן (עליו השלום) שר עם הבחורים ובוכה בכי תמרוורים. הדמעות זלגו מעיניו כמו מים...

לאחר שסימו את הנגון ור' שלמה-חיים נרגע מעט, הסביר לנו מה גרם לו להתרגש כל-כך. הוא ספר כי כעשר שנים קדם לכן, כאשר עוד היה בטשקנט, השתתף בהתועדות שמיני-עצרת בסכתו של החסיד ר' פרוץ מוצ'קין. משם המשיכו המתועדים לעבר בית-הכנסת ובדרךכם נגנו את הנגון הזה ("גאותו גדלה").

"הנגון קדם לכן הזכיר לי את אותו מעמד", השלים ר' שלמה-חיים את דבריו. "וכשנזכרתי בהרגשה המרוממת שהיתה לי בעת הנגון אז והשויתי זאת למצבי עתה - פרצתי בבכי..."

שויתי ה' לנגדי תמיד

על השלחן בחדרו של כבוד-קדשת אדמו"ר המהר"ש היתה מנחת דרד קבע מטפחת. כשנכנס מישהו לחדרו, היה המהר"ש מניח את המטפחת לפניו (בינו ובין הנכנס). וכשהלה יצא מהחדר, היה המהר"ש מסיט את המטפחת אל מקום אחר על השלחן.

אחד החסידים הבחין בכך והיה סקרן מאוד לדעת מה מסתתר מאחורי הזזת המטפחת ממקום למקום. פעם אחת, לאחר צאת המהר"ש מחדרו, העז החסיד ונכנס פנימה אל החדר.

עד מהרה נפתרה החידה: על השלחן, מול עיניו של הרבי המהר"ש, נחה פסת קלף ועליה המלים "שויתי ה' לנגדי

עבודה באפן של 'אתהפכא' היא זו שגורמת לקדוש-ברוך-הוא את הנחת-רוח הרבה ביותר. הקדוש-ברוך-הוא שואב ענג מכך שבתוך ומתוך חשכת הגלות אנחנו מצליחים לגלות ולהפיץ בעולם את האור האלקי.

ילד/ילדה: וזאת הסבה שפרשתנו נקראת 'בלק':

יש בכך רמז למשימה העקרית שלנו בזמן הגלות (הזמן שבו, כאמור, אמות-העולם מנסות לפגוע בנו) והיא, להפוך את הקללות שבקש בלק להנחית על עם-ישראל - לברכות (כפי שאכן היה בפעל). לכן במקרה הזה נבחר שם של גוי רשע, שכן הוא מסמל את החשך שעלינו להפוך לאור.

אבא/אמא: ויש כאן עוד רמז מענין:

השבוע חגגנו את חג-הגאולה י"ב-י"ג בתמוז. כשהרבי הקודם יצא ממאסר לגאולה, הוא אמר מאמר חסידות דבור-המתחיל "וקבל היהודים" (שזהו פסוק מהמגלה). חכמינו זכרונם-לברכה אומרים, שבזמן מרדכי ואסתר, היהודים קבלו עליהם באפן אמת את התורה שנתנה להם כבר במעמד הר-סיני. זאת אומרת, שדוקא מתוך המצב של הרדיפה והמצוקה (על-ידי המן הרשע) התעלה עם-ישראל למדרגה של 'קבלת התורה'.

המלה 'קבל' מרמזת מאותן האותיות של המלה 'בלק'. ללמדנו שזהו תפקידנו: להפוך את 'בלק' ל'קבל' ("וקבל היהודים").

(על-פי 'התועדות' תשמ"ה, חלק ד', עמ' 2536 והלאה)

נקראה על שמו של בלק הרשע!?

ילד/ילדה: הספר הענין:

כל עצם המצב הזה שבו אמות-העולם מנסות להזיק לעם-ישראל (כמו במקרה של בלק ובלעם) אפשרי אך ורק בזמן הגלות. זמן הגלות משול לזמן של שנה. כשאדם ישן, המחשבות שלו מתבלבלות והוא מסגל לדמיון כל מיני מצבים לא-הגיוניים. אדם ישן, לדגמה, יכול לדמין שהוא רואה פיל ענק עובר דרך חר זעיר של מחט...

זמן הגלות הוא זמן של 'שנה' (כביכול) למעלה. ובזמן של 'שנה' יכול להיות מצב שבו עם-ישראל משפל ונדרף על-ידי אמות העולם. פי זהו לא מצב נורמלי. במצב הנורמלי, עם-ישראל הוא 'על הגבה' והגויים כלם לא נבראו אלא כדי לסייע ליהודים בעבודת-ה'.

אבא/אמא: והמשימה שלנו בזמן הגלות היא - לעשות 'אתהפכא'. להפוך את חשך הגלות לאור של גאולה. וכשאומרים "להפוך חשך לאור" אין הפרוש להדליק מנורה שתתגבר על החשך ותאיר את החדר. אלא להפוך את החשך עצמו... לאור.

בנביא (ירמיהו) נאמר, "עת צרה היא ליעקב ומנחה יושע". ומסבירים זאת: שמתוך הצרה תצמח הישועה. ה'צרה' בעצמה תהפוך ל'צהר': לחלון של אור ושל תקנה.

נקודה משיחה

אבא/אמא: השבת לומדים פרק ששי מפרקי-אבות, שם נאמר (במשנה ו'), "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם". פרושם הפשוט של הדברים הוא, שכאשר שומעים ואומרים דבר-מה מפיו של אדם אחר, יש להזכיר את שמו של אותו אדם. כך עשתה אסתר המלכה כשספרה לאחשוורוש "בשם מרדכי" על בגתן ותרש, ובזכות זה החל המהפך בארמון, עד ל'גאלת' חג-הפורים.

ילד/ילדה: והנה ההסבר 'פנימי', על-פי חסידות, לדברי המשנה:

הקדוש-ברוך-הוא ברא את העולם על-ידי אמירה. "ברוך

שאמר - והיה העולם". "ויאמר אלקים 'יהי אור' - ויהי אור", וכן הלאה. הבעיה היא שכאשר מסתכלים על העולם סביב, לא תמיד זוכרים שכל קיומו הוא מכוח אותה 'אמירה' של הקדוש-ברוך-הוא.

אבא/אמא: ועל כך אומרת לנו המשנה, "כל האומר דבר בשם אומרו" - כל מי שמביט על הבריאה וזוכר כל הזמן מיהו הנותן לברואים כוח להתקיים - "מביא גאולה לעולם". כי זה בדיוק מה שעתידי להיות בזמן הגאולה: בני-האדם כלם יפירו בכך שרק הקדוש-ברוך-הוא קים באמת, ואלו כל הבריאה כלה איננה קיימת בלי החיות שהוא נותן לה.

(על-פי 'התועדות' תשמ"ג, חלק ד', עמ' 1782 והלאה)